

3. szám.

Január 16-kán 1869.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetést ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt., és 3 óra 1 frt 50 kr. —
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
 Kiadó-hivatal: Pest, barátok tere 7-ik sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petitsor 7. kr.

XX. kötet.

Tallérossy Zebulon levele a szerkesztőhöz.

Tekintedezs barátom uram!

No —no—no—no! Csak nem kel trifalnyi azal a pisztolyal. Mar micsoda boloncsag vot az? Ha én minden emberrel megduelalnam, ki engem mostanaban nevezte hunczutnak, hazaarulonak: s kit én **rehunczoztam**, ezuta nem vona puskapor varmegyimbe. Hiszen ez most tartozik alkotmanyozs kivitelezs alapothoz. Hiszen most mind hunczutok vagyunk három honapig. — Szabad a paf! — Azutand raj megin öszecsokolozunk. Ki lata volna azt: azir duelalnyi, a mi valasztasi saturnaliak alata törtinik? Hisz ara az időre föl vanak fügesztve lovagiassag minden törvényei. — „Cuncta licent Kortesisibus.“ Is aztan minyart csak pisztolyra! — Hiszen elhiszem, hogy mind a keten elismertetek egymásrul, hogy nagy emberek vatok, is cziloztatok ugy egymas fejinek, mintha vona a masik rhodusi kholozus; de hatha igen könnyen megtörtinhte volna, hogy kit golyobizs levegőbe öszetalal kozik, egymastul visszapata-

nik s mind a ketőtöket meglövi. Ki irta volna akkor tovab küszivü ember fiait?

No csak azon nem csudalkozok, hogy a Pulszkyt el nem talaltad; mer hat mezze volt; hanem, hogy az orat el nem talaltad, a mi olyan nagyon közelebb volt; az mig csak hogy szerencsis viletlenek tulajdonitható.

No nekem eszt töbet ne cseleked. Hiszen ha ugy szipen meghalnad magad magadnak, saját belatasod szerint nem mondok, hogy igen nagyon szipen el nem temetnink; mig gyujtelnink izs epitaphiumodra, is elmondanank: „szip izs volt, jo izs volt; csakhogy már ezzer megholt!“ hanem azt csak nem kivanhatod, hogy deakpart kölcsigin meg is lüjünk.

Hanem ha jövendőben mig valaki megy hozad lovagi azs eligtitelt kirnyi; csak küld oda hozam: majd in megmutatok neki, hogy milyen az a furmanyos eligtitel?

Hat vigyaz magadra; mer hid el nekem, hogy a magam büre nem dragab nekem, mint a tied böröd.

Tallérossy Zebulon.

Kerkápoly első praelectiója a honvédelmi államtitkári cathedrából.

Uraim!

Habt acht, praesentirt! Minden dolognak megvan a maga philosophiája. A hol a békesség megszűnik, ott logice következik a háboru. Spinoza azt mondja, hogy az ok az okozatnak szükséges előzménye; azért szükséges a puskatok a puskához; — melynek szinte két része van, mint minden okoskodásnak, a priori, a szurony, és a posteriori, az pedig a puskatus.

Az a rendes hadsere, az egy szükséges rossz, a honvédség, az egy szükségtelen jó, mind a kettőnek kell egy szükségtelen jó az a profunt, és egy szükségtelen rossz: az a Wernld puska.

Minden puskához három tárgy kell: először egy üres vas, másodsor lőpor, harmadsor egy 1865-ki képviselői program fojtásnak, és negyedsor egy ember, a ki elszalad vele.

Miből áll a lőpor? egy rész salétromból, két rész bűdöskőből, három rész szénből és egy negyedrés waffenpaszból. Mikor elsül, annak az illatját Besze János nem szereti. Maga sem igen.

Ágyút még nem tanultam önteni, hanem harangöntéshez értünk igen sokan.

Füdülog egy ütökzet megnyerésénél az, hogy a generális kezdjen el perorálni, és beszéljen addig, míg az ellenség megunja a dolgot és szét szalad.

A honvédelem olyan kötelesség, a mit ha az ember nem teljesít, „itt“ lövik meg; ha teljesít, „ott“ lövik meg; ha pedig nagyon is jól teljesít, akkor „ott is“ meglövik, „itt is“ meglövik.

Azért főfeladata egy magyar honvédelmi miniszteriumnak a honvédség felállításának philosophiájában, hogy az legyen is, és még se legyen.

„Cogito, ergo sum.“ Ezen elvből indulva ki: „ha gondolom, hogy honvéd vagyok, tehát az vagyok.“ És így, ha százezeren gondoljuk, hogy honvédek vagyunk, akkor van százezer honvédünk. És még ha tudnánk tizezer olyan állatot találni, a mely abban a gondolatban élne, hogy ő „huszárló;“ akkor tizezer honvéd huszáruink is volna; — ha nem is concret, de mindenesetre abstract minőségben: a mi metaphysice egyre megy.

A világtörténelem összes lapjai arról tanuskodnak, hogy soha sem bántottak senkit olyan helyen, a hol jelen nem volt. E tapasztalásból szándékozik kiindulni a honvédelmi miniszterium is.

Azért csak előre uraim, vitézül önök után bátran mindentüvé; — csak Enyingre nem; mert oda nem eresztenek be.

És most — bey Fusz! Feuer Halt!

Gonosz csont.

(A maga után elhajigált kövekből kiköszörülte *Kálmán diák.*)

Nem valami szeretetreméltó kardos menyecske epithetonja ez a gonosz csont; egy velőtlen csontdarab volt az, a mely két pataki diáknál járt fel kísérteni. Tudnivaló a pataki diákéletből, hogy ott a diákok összefrigyesülve, házasságot élnek, de a mely házasság: „matrimonium non consummatum“. Patakon tehát régóta nyögik már a „közös ügy“ boszorkány nyomását! Közösen tartanak gazdasszonyt, a ki mos rájuk, főz számukra, a mindenik diák által saját élésládájából sajátkezüleg czirkalommal kimért főznivalóból. Hja mert több nap, mint kolbász! Gyöngyélet ez; a diák számára a „mindennapi kenyeret“ csak kiparancsolja a jó Isten, — hanem nem parancsolja ki némelyik hosszú

ujju“ gazdasszony; az ilyen a saját malmára megriszkíroz egy kis tréfát. Ily tréfás gazdasszonya volt, a többi közt, a két pataki diáknak. A hussal darab óta rendesen feladott csont igen gyanus volt előttük; az a „nyomaték“ kezdte kikezdeni az oldalukat, — az anathomiából ök is tudván annyit: hogy csont és csont közt nincs meg az az „ikerhasonlatosság“, a mi a tojás — tojás közt van. — Nagyobb bizonyossággért: az egyik „kamarás“, — (laktár) neve kezdő betűt metszette ki a csontra. Rittig! más nap a hus mellett szemtelenkedett a jegyes csont, s napról napra hűségesen comparealt az valami három hétig. E „plusquamperfectum disznóság — szerves egészszé kögitvén“ — a diá-

kokat. — stoicus phlegmával interpellálták a konyhakirálynőt: „ha van-e tudomása arról a jegyes csontról, ?

„Csont hát csont“, — felelé a gazdasszony megcsontosodott nyugalommal, s mutatva hogy haragszig: valamennyi mézáróst kiátkozott e világból. A csont „égi jegyéről“ pedig az urfiaknak, azt az astrologiai magyarázatot hevenyézte, hogy annak a csontnak gazdája az ökör, a tomporán belül volt megbillogozva. Hanem azért másnap, más csontot kaptak az interpellálók, régi jegyesükkel pedig — mint később kisült: a többi collega ülte a nászt. Fél év múlva a csont, a régi jó erőben és rosz bőrben, visszakerült megint; majd vándorolt ide oda, s vándorol talán most is: mint az örök-bolygó zsidó. Ily csont-kemény próbával próbálják ki, a szegény diák foga örlő erejét; — és „zsirt soha nem látott“ galuskával martyrozzák, a „zsiros Parochia“ után sóvárgó sovány muzsafir — az ármányos gazdasszonyok, ha egyszer valahára kívül esnek: az udvarlás horizon-án! Bezzeg az egyszeri gazdasszony, — a neki, a ruhát magáról elnyüvésg udvarló diákja iránt táplált lángoló szerelmében, — a diák lenecséjét töpörtő helyett, mazsolával és mandulával hintette tele. Denique: „Cour macht die Welt“!

A jegyes csont rémes, és a mazsolás lencse édes története, szájról szájra adva, kegyelettel őriztetik a pataki iskola falai közt. Vessünk fátyolt a multakra!

Nagy volt a köd.

Czimer Miska kanász többféle csinekért gyakran megfordult a törvényszék előtt. Egyszer az alispán hosszasan leteremtettézte, többek közt értésére adván azt is: hogyha arról az utról, melyen elindult, le nem tér, az akasztófára jut.

Az ötvenes évben, a zsandárok valami pisztolyt találtak Miskánál; elfogták; Kassára bekisérték. Itt találkozott az öt dorgáló, s ekkor raboskodó alispánnal, s felsohajtott: „édes jó Istenem! még azt se hittem; hogy olyan ködös időt érjek valaha, mikor az alispánnal egy utra tévedek.“

Legujabb ok a duellumra

Egy cylinder kalapos föurra rá néz egy olyan verfluchter demokrat

— Mit néz ön a kalapomra?

— Mit kérdezi ön azt tőlem.

Azzal kész a duellum.

Kérdés Gyulai Pálhoz.

No, most tessék már megmondani, hogy mit természetesenek a hevesiek? ilyen télviz idején?

Képviselői számadás.

Tisztelt polgártársaim!

A legközelebb mult országgyűlésen (Nem kell! Halljuk! Ne halljuk!) Én ugyan azért, mivel hivatalba estem (Ki vele! le vele! fel vele!) De mindazonáltal (Eláll! Nem kell! Elég volt) Ha még csak egyszer. (Servus! Jojczakát! Elmehetsz!) Annalfogva a szótól elálllok; gyerünk a buffetbe (Sicuti domi: in diacta!) — (Eltársak követik.)

A megye gyűlésből.

X. — Mert ismerek embert, a ki száz akó bort itatott meg.

Y. (Felpattan.) Ez sértés! Nem igaz!

X. Tessék végig várni, hogy mit mondok: — a ki száz akó bort itatott meg az isaszegi ütökzet után a honvédekkel.

Y. Vagy ugy? Azt gondoltam, rám tetszik czélozni.

Gróf Andrássy. Was sollen wir machen, mit dem sakrischen Kerl von einem igazságügyminiszter? der ist ja noch immer ein Bauer!

Gróf Wenckheim. Machen wir uns aus dem lieben Burschen einen Edelmann. Talán kiállja a műtétet.

Gróf Andrássy. Meintwegen. Fiat nobilis.

Horváth Boldizsár. Köszönöm a grátiát! majd én csak megmaradok simplex polgárnak, a ki eddig voltam.

Gróf Andrássy. Da hast es. Most meg az nem enged a tomporára egy nemesi billogot süttetni.

Gróf Wenckheim. Das dulden wir nicht, er will sein demokratisch, und wir sind doch alle aristokrätzig.

Diplomatiai kérdés.

Franciaia. Hová, komé! hová?

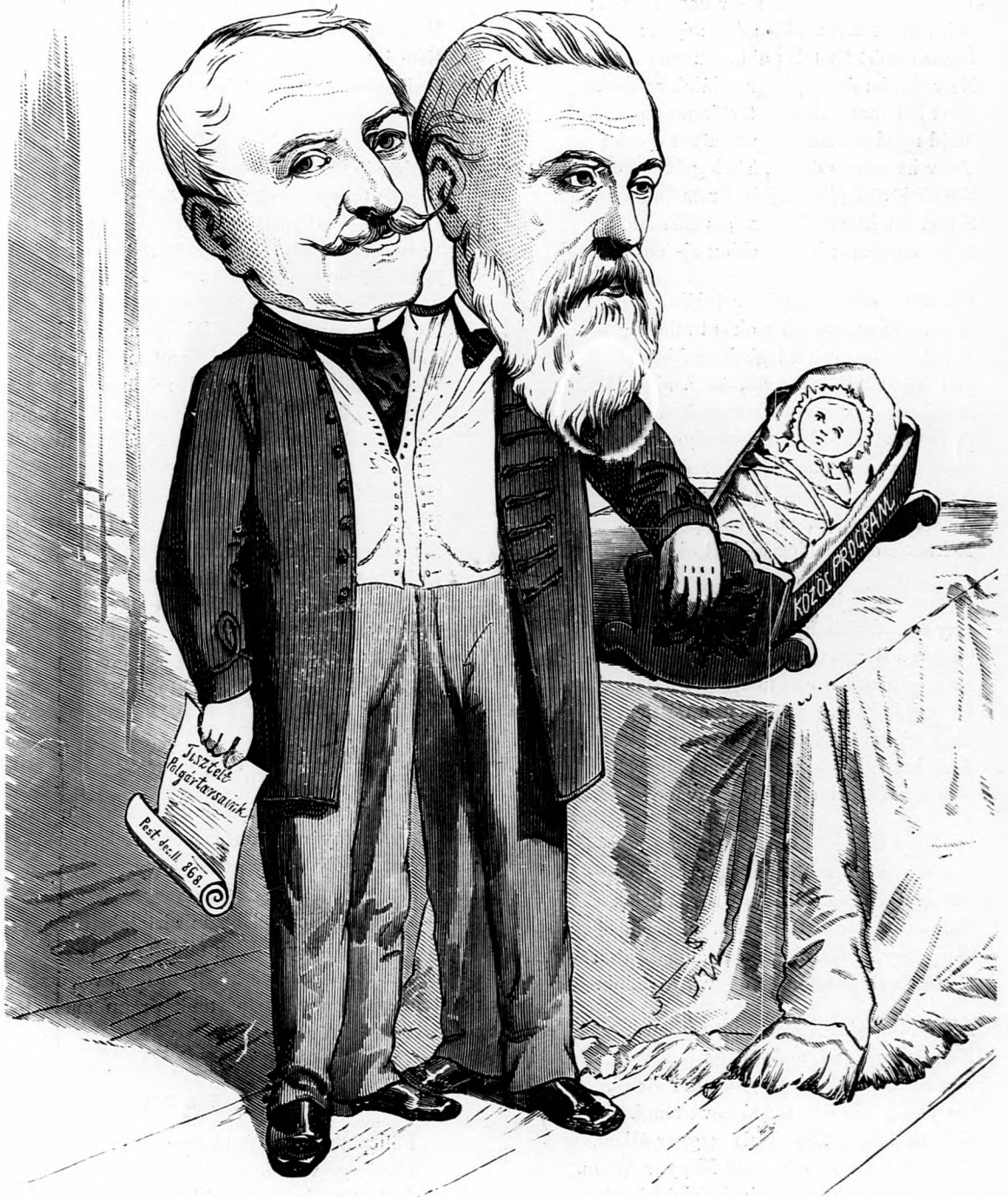
Orosz. Muszkát viszünk görögnek!

Az új finansz-generalissimus.

„Ne féljeteK, szegények! Jobban lesztek majd ezután — szegények!”

A siami ikrek.

Egyesült program mellett. Úgyes orvosi műtét által nem sokára el lesznek egymástul választva.

Boldog uj-évet!

kiván Mephisto.

Elmult ugyan már az uj-év napja régen ;
Sok történt azóta földön és az égen ;
Hanem azért tisztelt publikum rossz néven
Ne vedd, ha én mégis gratulálok szépen,
Mert hát furcsa dolgok történnek mi velünk,
Majd minden áldott nap új aérát élünk ;
Vagy ha nem is élünk, hát legalább vélünk,
S jobb jövő fejében uj-évet remélünk.
S így, bár kissé későn, mégis eléd állok,
S azt mondom : hogy boldog uj-évet kívánok !

Először is oda megyek gratulálni,
A hol szépen, cifrán szokás titulálni ;
A hol az emberek a legboldogabbak ;
Hol örömtől fénylik arcz, szem, ajtó, ablak.
A hol mindent a mit kívántunk megkaptak,
Hol egy vezér versért titkárságot adnak.
Miniszter uraim hozzátok beszélek,
S mivel Besze Jánost is kinevezteték :
Ámbár titkárságra én nem áspirálok,
Nektek mégis boldog uj-évet kívánok !

De hogy a Lajtán tul se nehezteljenek,
Egy kis üdvözetet oda is üzenek.
Giskra s Bergert eddig *polgárnak* nevezték
És a bécsiek ezt büszkén is hirdették.
De nekik kevés volt öröme a népnek
És a nép bizalmán rendjelet cseréltek
Báró lett belőlök ; többé nem polgárok,
Nekik azért boldog uj-évet kívánok !

De hogy Lajtán-tulról, Pestre visszatérjek,
A déli vaspályán Budára beérek,
Ott egy híres férfit bánatban szemlélek
Valljon mi bánthatja ? én uram, szent lélek !
Vagy ugy ? ! Károly lett az állami titkárnok ...
Rikhárdnak hát boldog uj-évet kívánok.

Államtitkárságról Állam jut eszembe,
Még pedig olyan, mely maga hull versembe.
A mely voltaképen *Magyar* akar lenni,
Hogyha a *Törököt* tudná hova tenni.
Nem az a független és kis magyar állam,
Hanem az a függő és nagy Magyar Állam.
Ehhez fordulok én, s mivel Fehérvárott
Egyesíteni tudott valamennyi pártot :
Neki igen boldog uj-évet kívánok !

De ha így egyenként gratulálom végig
Mindazokat, a kik tölem azt igénylik :
Nem jutok végire az üdvözlő versnek,
Pedig a szedők már kéziratot lesnek.

Azért hát mindünkhöz szólok együttesen,
Ámbár ijesztget a uj-év rémségeesen.
Ijesztget fegyverrel, török-görög-tüzzel ;
Orosz kancsukával, oláh forró vízzel ;
Szerb mileticiséggel, francia Rajnával,
Bábessel és porosz *Krupp-Essen*-tiával.

No de mi nem félünk, valahogy megélünk,
Rablóval, betyárral egy jó szót cserélünk
Jó szóért azután megengedi nekünk
Hogy, — ha levelünk van : postára elnézzünk.
Postáról elhozzuk a sok szép ujságot
Megnézzuk azokban széles e világot
Megnézzük magunkat, s megijedünk tőlünk,
Ugy megsoványodtunk : csupa csont a bőrünk.
A mi kis husunk volt, elvitte a kvóta
El is ment sétálni a kedvünk azóta.
Vérünk meg ott jár, hol német a kommandó,
Nem hiába titkár honvédelmi Kandó.
A mi még maradna, viszik a zsványok...
Ennélfogva boldog uj-évet kívánok !

Ártatlan program.

A g.—megyei deákpartiak többen körülfozták
Konoki Urambátyámat, kérték, sürgették irná alá pro-
grammjokat, az oly jó, oly szelid, hogy minden pártbeli
aláírhatja.

— Hadd hallom elébb mit irtatok papirosra —
szólt az ostromlott régiszabásu táblabiró.

Egyik az ostromlók közül kezdi olvasni az első,
ekként hangzó pontot: „pártunk programmja leván
téve az 1867 évi törvényekben.“

Rövid vers.

Föllépett követnek jó Gyulay Pali,
Dicsősége volt de csupán egy nappali.
Jött utána basa Szentkirályi Ali
S Pali elpárolgott mint holmi alkali.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM : Csak hallgatjuk, csak hallgatjuk, hogy mi puffog odahátul? akkor vesszük észre, hogy ninket ütnek.

— — Mindig azt hallottam, hogy a Bach miniszterium egy dologban hibázta csak el a munkáját, hogy a protestans ügyben kiadott patensét alulról fölfelé's nem fölülről lefelé kezdte el keresztül vinni. A mostani választási mozgalmak úgy tanusítják, hogy az első kísérlet tökéletesen sikerült volna. Lásd a Pestvárosi választási előkészületeket.

— — (Miért akarja a József város Szentkirályit képviselőnek fölléptetni?) Azért, mert ingyen gyógyít homoeopathice. (Hát az országgyűlés is csak olyan homoeopathicus alkotmányt csinál?)

— — Deák Ferencz csinált valamit egy kisaszszonyknak! (A ménkübe! Mit?) Egy körtét. (Üm. Csak egy körtét?)

— — A Szamos elvette a financzminiszternek a vetését (No, a pedig még csak a Szamos volt! Hát még ha majd a Tisza veszi el!)

— — A belügyminiszteriumot az állatgyógyintézetbe viszik. (Hát beteg?)

— — Szombathelyen pedig választási conferentiát tartottak, minden pártkülönbség nélkül. Csupa telivér diakisták jelentek meg az értekezleten. Eleinte tanácskoztak, azután disputáltak, később veszekedtek, végre kihajigálták egymást minden pártkülönbség nélkül.

Denunciatio.

Deák párt!

Vigyazz neked magadnak! Tigrisek megin kigondoltak valami új manoeuvre! — Hogy most nincs komplet tarokkpartie se tigris barlangban, se Deak-

olympusban: tigrisek oda csalogatnak magukhoz deakparti faczir képviselőket barlangba együtt tarokkozni: od engednek nekik könnyen nyerni, ultimokat megcsinyalnyi, is így idesgetnek deakpartiatkat magukhoz. Ne engedjetekek nekiknek!

T. Z.

Borkoresolyák.

A helység birája Vágó Péter lakostársának átadván az ujdívatú intőczédulát, mely a régítől csak annyiban különbözött: hogy a sas helyébe korona volt festve, következő szavakkal sürgette adóhátralékának fizetésére: „most már szivesebben fizethetne kend, mert az intőczédulára korona van pingálva.“

Vágó Péter a mint átvette a nem igen kedves levelet, a tiz uja közt kétszer háromszor megforgatja s látva azt, hogy a koronáról lefüggő szalagok úgy vágnak össze, mint a harapófogó fogó részei, szomoruan sohajtott fel: „a sas elragadta már az ostorhegyes meg a radas lovamat; tartok tőle, hogy ez a harapófogó házamból még az utolsó tálszeget is kiszedi.

— Sipos Dani bácsi a faluháza sarkán üldögél több „öcsese“ és „fia“ compániájában.

A biztosító társaságokról foly a diéta.

Az öreg beleszól:

„De fiam, biztosíthatom én az én árva életemet, nem ér a semmit, ha egyszer a ur Isten másképp végezte el oda fen.“

A jó rim kedveért.

Ungvárt mostan föl nem lépett Kandó,

Mert különben lenne megbuk a n d ó.

Idő kérdése.

A. Hallottad-e, hogy a lipótutczai bolondok háza már teljesen be van butorozva? Mikor nézzük meg?

B. A mi engem illet, én megnézem még e héten. De te ne menj be addig, míg erővel nem visznek. Azt hiszem, hogy akkor sem sokáig kell várakoznod.

Kemény Zsigó

Lemondását a képviselőségről legközelebbi számunkban illusztrálva fogjuk adni.

Adomák.

A komádii előljáróság mult nyáron levelet küldött Vésztőre egy csolnakos által. A mint ez Vésztőre ér, ott azt mondják neki, hogy rögtön forduljon vissza, s vigyen egy kész levelet Komádiba.

— De hogy kívánhatják az urak, hogy evvel a fáradt hajóval mindjárt megint induljak?

— Hát üljön kend pihent hajóra. — Adtak alá másik hajót s azzal el is vitte a levelet.

Egy szál elárvakodott szamar volt egy taligába fogva s három jól megtermett juhász ült a taligán.

— Mért nem ültetik már fel azt a szegény szamarat is? — kérde egy arra kutyagoló diák.

— Van már ezen elég, — vágott vissza a legviczezebb juhász.

Berkiné asszonyom, — furtai harangozóné, — így vigasztalta az árendásné, a ki — szegény! — több esztendeig nyomorgott ágyában, de nagyon ragaszkodott az élethez.

— Hej szomszédasszony! majd megnyugszik már kend, majd megszívja a sárga föld!

— Osztán még haraguvék érte! — méltatlankodék a jó harangozóné, mikor ezt a historiát elbeszélte.

Salamon izraelita polgártársunk Cs. gróftól megvette a szörkuti pusztát, gazdasági épületeivel, instrukcióval együtt. A vétel jól sikerült, s annak Salamon nagyon örült.

A birtok átvétel után, a jutányos szerzemény meg szemlélésére kivitte kedves életepárját: várta: mint fogja az új földbirtokosné kebelét az öröm dagasztani. Várakozásában csalatkozott; mert alig kocsiztak a birtok közepére, Eszter asszony megláttára az ut melletti fészületet, felsohajtott:

— Jaj Játi! ha hitrokonok megtudják azt: hogy birtokodban kereszt van felállitva, nem választanak meg képviselőnek a Congressbe.

— Lerontatom — szólt röviden Salamon.

Ezt nem tanácsolhatom — jegyzé meg Eszter asszony; mert a vidékbeliek, szomszédfalusiak mind buzgó keresztények; ha teted megtudják, minden ter-

mésed felgyujtják, marháid elrabolják; jól jársz hacsak megugratnak és agyon nem vernek.

Szomorun tért haza a teendők iránt határozatlan házaspár.

Ezen idő alatt a grófi kastélyban sem volt kisebb az aggodalom, mint az izraelita családnál. A grófnő kinek vallásos buzgósága emelteté a kegyelet jelvényét, a grófnak komolyan szemrehányásokat tön azért, hogy a fészületet pogány kezekbe juttatá; aggodalmát a gróf biztató szavai lecsilapítani nem tudták.

Hogy ezen kellemetlenségnek vége tessen, a gróf magához hivatta Salamont, felszólítá adná vissza a birtokkal megvett fészületet, annak árát szabná meg.

A jófordulaton megörült Salamon, s fél tréfásan tévé a gróf felszólítására azon megjegyzést: hogy ő nem annak az Iskáriotesnek a familiájából való, ki Kristust pénzért adta el; a méltóságos urnak ingyen, szivességből bocsájtja a fészületet rendelkezése alá, akkor, mikor akarja, elhordathatja azt.

A gróf az ajánlattételnél szűkebb lelkü Salamonnál lenni nem kívánt, kijelenté, hogy az ő ajánlatát csak úgy fogadhatja el, ha Salamon az ő szőlőhegyén négy hordó kósert szüret.

Ezen ajánlatot Salamon elfogadta, a négy hordó kóser pinczejében van; és azóta ha valamelyik polgártársa előtte a Kristusát emlegeti, azt komolyan figyelmezteti: ne emlegesse kend méltatlanul profétájakat; mert annak áldásában, nem csak kendtek, hanem zsidó létemre már én is részesültem.

Hivatalos irály.

A magas magy. kir. pénzügyi miniszterium f. év s Augusztus hó 7-dik és 45753 sz. alatti rendelette szerint, fentartás a magyar törvény adat által a jövői határozott változások vonatkozólag a bor és hus fogyasztási adóra f. év s hó 23-dik a helybeli magy. kir. pénzügyőri biztossághoz, biztosito tárgyalásra a 1869 évre, az adó köteles s előljáróival a tisztelt jegyzőségnek, mely az alolirott által eljártni fog, mihez Ön azokkal hivatalos tisztelettel meghivatik.

Y-on 1868 évi October hó 5-dik.

Magy. kir. pénzügyőri biztosság.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országnút 18. sz. 2-ik omelet.)

Pest, 1869. Nyomt. az „Athenaeum“ nyomdájában.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák